

Т. Галушківський

СТЕРЕЖІТЬСЯ!

2279

732

80526

Українська Народня Республіка.

06, 10

С. А. Р. 1000

М. Глушківський.

1300

СТЕРЕЖІТЬСЯ ПРОВОКАЦІЙ!

(Чому і хто нас підбиває на погроми?)

Ціна 1 гр. 20 шаг.



Л. Б. 1000

Львів. Библиотека
АН. УРСР

КАМ'ЯНЕЦЬ на ПОДІЛЛЮ. 1919 р.
Вид. Міністерства Преси й Інформ. У. Н. Р. Ч. 32.

СТЕРЕЖІТЬСЯ ПРОВОКАЦІЙ!

Українське козацтво, Українські селяне й робітники. Ви часто чуєте навколо: „жиди винуваті у всьому тому лихові, яке ми зараз переживаємо. Жиди зробили революцію. Всі жиди—большовики. Нам страждає, а жиди панують, радіючи“. Багацько і до цього всього приплітається і все кіненькше кінчається закликом: „треба вибити всіх жидів, а привнаймні всіх їх вигнати з нашої країни“.

По ріжньому відносяться люди до таких закликів, ті, що розуміють сю брехню, вилаються тільки на брехню й заспокоюються; ті, що бачуть всю ганебну провокацію в сих словах, яка ведеться виключно для того, аби замутити нарід, занепокоїти, а потім скористатись тим—вони борються з провокаторами і тим словами, що пускаються ними в темний люд. Але є й такі, які по своїй темноті не розбирають—де правда, де брехня, що йде на добро народові, а що на зло—вони слухають все те, вірять і йдуть на погроми. Таких погромів вже було багацько. Багацько народу побито, багацько добра розрабовано, а ще більше познищено. І все те крім зла нічого другого не дало. Щоб вияснити, в чому тут зло, і написав для того ся маленька книжечка.

Коли бувають погроми?

Агітація проти якої будь групи суспільства громадянства, підбивання на погроми се явище не нова. Історії кожного народу ми бачимо подібне до нашого.

часи народніх заворушень. Таке саме було вже і у нас на Україні в революцію 1905 року. І над тим, що погроми бувають завжди лише при народніх рухах, повстаннях, треба подумати.

Народні рухи, повстання бувають в історії кожного народу тоді, коли умови життя трудящого люду робляться надто важкими, коли повинности, що накладаються на робочі веретви народу пануючими через уряд, яким володіють ті пануючі, збільшуються, а за собидля життя кожної людини зокрема, вільний час для праці на себе зменьшуються. Настає такий час, коли робочі маси села і міста зовсім не мають можливости задовольняти свої потреби, бо значна доля їхнього часу, вироблених продуктів їхню працю мусить бути передана по різних повинностях, податкам, акцизам державі; державою керують виключно пануючі і тому всі державні видатки покладаються на панам, а з праці пригнобленого робочого люду.

Настає час, коли ніяк вже жити, терпець народній поривається, прокочуються по країні хвилі повстань, як протест проти визискування, як засіб скинути тягар, порвати ланцюги, якими звязано народню працю, все життя в усіх його проявах. Тріщать в такі моменти історії народу старі будівлі—форми, в які вкладали пануючі життя народу, дзвенять ланцюги, якими сковано волю народню. І вільний нарід почина творити нове вільне життя, коли б кожний працював і кожний мав би все те, що зроблено його працею.

Не дуже се подобається тим, які продавались на послугу панам і зовсім не подобається самим пануючим. Але нема такої сили у них, якою б вони подавили народ. Бо в часи панування вони сильні

лише покiрнiстю народньою, його розбитiстю, розеланостю, i се допомагає їм набирати вiйсько з працюючих i тим вiйськом приневолювати працюючих коритись. Коли ж народ повстає, то й вiйсько не допомагає вже пануючим, бо само пристає до своїх братiв — повставших селян, робiтників. I залишаються пануючі лише з своїми наймитами, що за гроші продали панам i совiсть свою i честь, та мало їх, їхньою силою прямо не побеш нарид. I пани з наймитами йдуть иншим шляхом.

Нарид повстає од того, що важко жити, що нема на що кормитись, одягатись. I коли нарид повстає, то се не значить, що кожний вже всiм має бути зараз задоволений, що у нього з'явиться i хлiб i одiж. Нi, повставший нарид лише має змiнити обставини, умови для своєї дiяльностi, для своєї працi так, щоб надалi кожний мiг вiльно працювати i мав би для себе все те, що вiн зробить власними руками. Отже для того, щоб полiпшити своє становище, треба в сих нових умовах працювати. Се добре знають тi, кому не вигiднi народнi повстання i вони через своїх гайворонiв — наймитiв починають нащипувати народовi: „на що вам працювати? Адже ж багатство на свiтi є, берiть його i ним живiть“. На сей заклик пiддаються темнi, гультяi, перестають працювати. А який же може бути добробут для народу, коли праця стає? ясно, що жити робиться ще важче. А тут знову з'являється теж саме гайвороння й прикидаючись другом народу, кричить: „людям ще гiрше стало жити, тому хтось винуватий є, треба його знайти й покарати“. Винуватими звичайно роблять тих, кого зробити винуватими найлекше, кого нарид не любить, а се звичайно бувають не пани, а такi робочi иншої нацiї. На тих винуватих нацьковують. На

них темні кидаються, б'ють. Починається таким чином заколот серед повстанців. Тим користуються пани з наймитами й скоро знову запрягають працюючого в плуг орати панські поля; так в історії людській було вже не раз. В історії кожного народу в часи революції ми се бачимо.

Погроми в 1905 році.

Погроми були й у нас в революцію 1905 року, коли селян нацькували на жидів,—а се легко було зробити, бо жидів у нас не люблять—почались по містах і містечках погроми: почали бити жидів, розбивати жидівські кватири, лавки, а хто не дуже багачко мав в собі чести—той кинувся грабувати, де що можна. І поки темний нарід робив погроми, успіли привезти до нас козаків з Дону, інгушів, жандармів і почали рострілювати повставший робочий люд. І не встигли оглядітись ті, які робили погроми, як їх вже почали бити царські й панські наймити. Скоро повстанців було придушено і що ми після того мали? Народ ходив, як очумілий, після кривавої різні, бідні містечкові жиди плакали над забитими, стягували недобите, нерознесене добро своє; по селах лютували інгуші, стражники. А по над усім сидів задоволений порядком цар, та бенькетували раді своєю перемогою над повставшим робочим людом пани.

Погромна агітація тепер.

Так було в 1905 році. Погромною агітацією так намагаються зробити пани з своїми продажними наймитами й зараз, бажаючи народню волю потопити в жидівській, а потім і в повстанчеській вашій—селяне і робітники—крові.

Селяне й робітники України! Ви повстали проти поневолення соціального і національного. Ви зусиллям спільним скинули панування буржуазії—поміщиків й капіталістів, також ви скинули панування Москви над нашою Україною. Проти повставшого робочого люду зараз стоять всі пануючі, а їм жалко розстатись з їхніми привілеями на працю пригнобленого люду, якими, вони користувались через державу і державні інституції; а в тих інституціях сиділи вони самі та їхні запродажні, от їм тепер і треба знову прибрати до своїх рук державу і державні всі інституції і потім розпоряджатись людом так, як то їм те буде до вподоби. Другі вороги—національні, то є чужинці москалі, поляки, які хочуть захватити в свої руки управління нашим краєм для того, щоб вивозити од нас до Москви, або ж до Варшави все те, чим ми багаті: хліб, цукор, вугіль, залізо, сіль і т. инше.

Але і поміщикам з капіталістами, і москалям з ляхами захватити силою нашу державу і державні інституції, та сісти там самим, щоб вільно порадкувати, не можна, бо сили тієї мало у них, а робочий люд зараз є сильний против їх своєю з'єднаністю.

Збільшити свої сили нашим ворогам нема як, бо в послугу до них ніхто вже не йде. Зібрав Денікін в своїй армії всіх добровольців—поміщиків, поляки—своїх ляхських панів, а більшовики—москалі навіть китаїців та латишів понаймали; та і все те нічого не допомогло—сили у них, щоб подужати український робочий люд, не хватає.

От і пускаються вони на хитрощі, вони намагаються роз'єднати спаяні сили робочого люду, внести заколот в його ряди. А коли се станеться, тоді легко роз'єднаний, розколотий робочий люд підпорядкувати собі. Щоб се зробити, то пускають в на-

рід провокаторів, які ходять по містах, містечках, селах, серед козаків, робочих і селян, підбурюючи їх один на одного: робочого нацьковують на селянина, селянина на робочого, козака на робочого і селянина в надії, що коли почнеться бійня між козаками, робочими й селянами, то тоді найкраще буде перемогти трудовий люд, бо один одного битимуть. Але трудно нацькувати християнина на християнина, а багацько легше нацькувати християнина на жида й жида на християнина. От провокатори й кричать християнам козакам, робочим, селянам: „жиди винуваті в тому, що всім важко живеться. Бийте жидів“. А жидів намовляють: „християне—селяне, робітники й козаки хочуть погроми робити, бити вас будуть, а через те ви мусите озброїтись і щити з більшовиками бити сих християн—українців“.

І от їх ганебний замір: коли робітники, селяне та козаки послухають їх й підуть бити жидів, то жида тоді муситимуть тікати до табору московських більшовиків, щоб з ними бити погромщиків і вернутись на свої старі місця. А з другого боку, коли темні селяне й робітники будуть робити погроми, то козаки свідомі, коли не підуть на цю провокацію, то будуть встановлювати порядок; а для цього вони муситимуть розганяти тих селян, робітників, які роблять погроми. От і буде ворожнеча між козаками з одного боку, а темними селянами й робітниками з другого боку; то-б-то вже ворогуватимуть, а то може й битимуться про між себе християне козаки з християнами селянами й робітниками. А до того може бути ще й так, що гримитимуть жидів робітників, а потім битимуть селяне взагалі робітників, хоч би й християн. Аз того вийде ворожнеча між робітниками

Жен.

0,24

1986/8 --

1368

Отже, як видно з цього, є замір поставити через жидівські погроми селян проти робітників, селян і робітників проти козаків. А цього не панам та їх наймитам тільки і треба: коли тут почнеться заколот, коли всі ворогуватимуть проміж себе, тоді дуже скоро і дуже легко встановить лад і спокій Денікін з своїми добровольцями-поміщиками та польські пани. І коли селяне й робітники опам'ятаються та оглядяться, то тоді вже пануватимуть ті ж старі добре всім відомі російські пани, польські поміщики, капіталісти всіх вір і націй.

І все се мусять добре пам'ятати селяне й робітники: ніколи не треба забувати, що погромами робочий люд сам себе битиме.

Український народний уряд все се знає, тому і видані накази, щоб всі ті, які підбивають на жидівські погроми передавались до суду, як вороги народу, що копають йому яму.

Всі козаки селяне й робітники таких провокаторів повинні заарештовувати, бо коли то свідомі люде, то то є панські наймити—провокатори, а коли то не-свідомі люде, то вони або злочинці-грабіжники, що хочуть скористатись погромами, аби пограбувати жидів, або нерозумні люде, обмануті провокаторами. Коли всі погромщицькі агітатори будуть передані до суду, то суд розбере і покара винуватих.

Всі свідомі селяне й робітники мусять роз'яснювати темним, що погроми то є могила волі робочого люду, права на вільний труд та землю; бо з тих погромів хочуть зробити початок розбрату між повстанцями селянами й робітниками, щоб знову загнувдати їх в неволю. Пам'ятати се селяне й робітники і не слухайте провокаторів.

№ 1368

Т. Галушківський

СТЕРЕЖІТЬСЯ!